

дава да излѣзатъ на бури и виелици, които се мѣтатъ върху тѣхния домъ съ желание да го сринатъ, и на мъгли и студове, които ги каратъ да стоятъ все вжтре, на топло.

Има на какво да се радва погледътъ тука. Виждашъ цѣлата Рила, начупена, скалиста, дива и недостъпна. Сочатъ ми Кобилино бранище, Еленинъ връхъ, Граничаръ. Недоумявамъ, какъ може да иде човѣкъ дотамъ по тия остри скали. По-далечъ, на изтокъ, е Родопа съ Белмекенъ, покритъ сега отъ облаци и мъгли. Но долу, между тия зъбери и чуки се смѣ зелена долина, сжщата, гдето протича водата на Искѣра за София.

Оттука видѣхъ и Ай-гидикъ! Неговото величие е добре разбралъ голѣмиятъ нашъ поетъ Пенчо Славейковъ и въ единъ прекрасенъ сонетъ Ай-гидикъ той доближава неговото безсмъртие до човѣшкия преходенъ животъ. Възпѣва го и го разбира оня, който едва се движеше по Софийскитѣ тротоари! Както високиятъ снѣженъ връхъ сияе отъ вечерния отгрѣвъ и следъ като слънцето се е скрило вече, тѣй и въ нашитѣ очи грѣе понѣкога отгрѣва на щастieto, което си е отишло.

АЙ-ГИДИКЪ

Залѣзе слънце, бързо мракъ покри
и върхове и тихнали долини.
На Ай-гидикъ, тамъ въ небесата сини,
челото още въ блѣсъкъ все гори.

Гори и грѣй. Но слънчеви зари
не сж това. На снѣжнитѣ вършини
последния вечеренъ отгрѣвъ гине
и гасне. Вече слънцето се скри.

Понѣкога во пламътъ на очитѣ
така горятъ, все не прегрѣли оцъ,
на миналото щастие заритѣ —